

Een paar maanden zijn er verloopen sedert Jan en zijn gezelschap het slot van Grembergen verlaten hebben. Hun zwerftocht heeft hen naar het westen gevoerd voorbij Audenaarde en Kortrijk. Jan is steeds dezelfde vroolijke, onbezorgde en levenslustige jongeling gebleven. Dokus is bijna niet meer te herkennen. Zijn eertijds bleek-ziekelijke gelaatskleur heeft plaats gemaakt voor een gezonde bloos; zijn wangen zijn voller, zijn tred is vaster, zijn leden meer gespierd; ook zijn taal is geheel ontdaan van de vreesachtige bedeesdheid van vroeger.

Menig avontuur hebben zij reeds beleefd en telkens heeft de knaap blijken gegeven van kracht en onversaagdheid. Jan is hoogst tevreden over zijn leerling.

Het gezelschap is ondertusschen aangegroeid met een derden makker, van welken zij beiden om het meest houden : een hond ! Op zekeren dag hadden zij het dier naast den weg vinden liggen, gewond en bijna stervend van uitputting. De beide jongelingen hadden medelijden met het arm beest; zij reinigden en vermaakten zijn wonden en gaven het te eten en te drinken. De hond kwam spoedig bij en toen zij hun weg wilden voortzetten, volgde hij hen op den voet. Aanstands waren onze vrienden t'akkoord hem in hun gezelschap op te nemen. Daar zij niet wisten hoe het beest vroeger heette, werd hij, op voorstel van Jan, Schol genoemd.

't Was precies geen heel mooie naam, maar hoeveel dierbare herinneringen riep hij Jan niet voor den geest.

Schol was een prachtig dier, zooals men er nergens bij de landlieden aantrof. Zijn hooge en toch slanke gestalte verried buitengewone kracht en vlugheid; een halsband, van korte, ijzeren pinnen voorzien, omsloot zijn gespierden nek; zijn eenigszins afhangende bovenlip verborg een dubbele rij tanden, die slechts te vergelijken waren met het gebit der groote roofdieren.

Waarschijnlijk had Schol dezen of genen edelman toebehoord en zich op de jacht door een vlug wild laten medesleepen verre van

JAN ZONDER VREES

door C. DE KINDER

uitgave van L. OPDEBEEK Antwerpen

De Wonderlijke lotgevallen

VAN

JAN ZONDER VREES

EEN XVe EEUWSCHE VERTELLING

PENTEEKENINGEN VAN EMIEL WALRAVENS